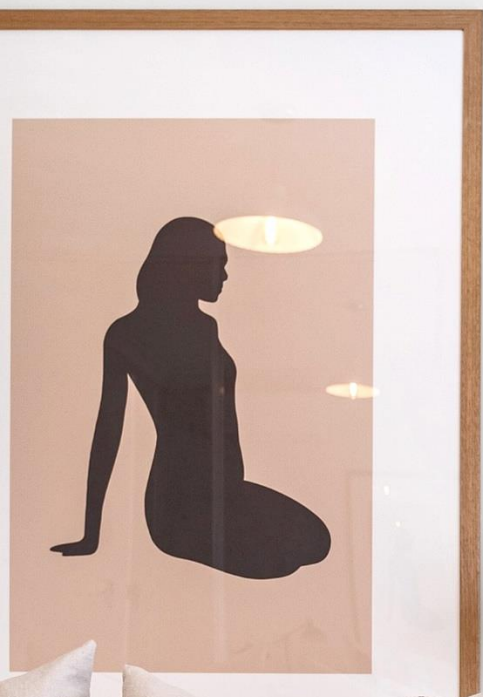

POSTEL

BEZ
NEBES

PETER
STUHLÍK

POSTEL
BEZ NEBES

Peter Stuchlík

MOTTO

Když se v roce 1931 setkali Albert Einstein a Charlie Chaplin na jedné recepci, proběhl mezi nimi i tento dialog:

Einstein: „To, co nejvíce obdivuji na Vašem umění je jeho universálnost. Aniž byste řekl jediné slovo a ejhle, svět Vás obdivuje a rozumí Vám“.

Chaplin: „Ale Vaše pověst je mnohem větší, svět Vás obdivuje, avšak vůbec Vám nerozumí“.

Já sám jim po té odborné stránce rozumím oběma. Oba byli géniové, kteří mi neustále mají mnohé co říci a práce s jejich poznatky mi dodnes přináší potěšení. Takže se v této knize zrcadlí pár malých kousků z nich obou.

PŘEDMLUVA

Už několik mých známých a přátel, kteří mě roky znají a vědí, že nekecám, a dověděli se o některých mých životních příbězích, mě nabádalo, ať napíši svůj životopis. Prý můj život vydá za několik životů. Sám přiznávám, že jsem toho zažil hodně a jsem vděčný, že je můj život tak bohatý. Tedy většinou. Jsou chvíle, kdy si říkám, že to zas není potřeba tak přehánět, ale po čase jsem rád i za takové chvíle. Ale doposud jsem svým přátelům odpovídal nějak takto: „No jo, jednou na to dojde“. Zatím se mi do toho nechce. Vždy se najde něco, co má větší prioritu. A také jsem se konečně naučil užívat si radostí života, pokud mám trochu volného času.

Zdánlivě odbočím k těm životním radostem. Před mnoha lety jsem strávil půl roku v nemocnici, a ani doktoři nevěděli, jestli to přežiji. A ještě k tomu, omylem na infekčním oddělení, za mřížemi, odkud jsme nemohli vystrčit ani nos. A nikdo nemohl za námi. Když se rozhodli mě propustit, byl květen. Ošetřující lékařka mi řekla, ať se převleču do svých šatů a jdu na půl hodiny do zahrady, než mi napíše propouštěcí zprávu. Dokážete si to představit? Po půl roce jsem se převlékl do civilu, žil jsem, a ještě k tomu vyšel za mříže oddělení do parku u nemocnice! Tam kvěťákovaly stromy, smrděly jarní kytky, odevšad táhnul jedovatý kyslík, a ptáci nechutně řvali. Usedl jsem na lavičku, bylo mi báječně, a nechal jsem se duševně rozplynout s úsměvem idiota. Jo, a k tomu jsem si po půl roce zapálil cigáro. Říkal jsem si, že když jsem utekl hrobníkovi z lopaty, tak nezaškodí si aspoň

ochutnat trochu kouře z krematoria. Pak jsem se vrátil pro propouštěcí zprávu a paní doktorka, když mi ji předávala, tak se zeptala: „Pane inženýre, Vy kouříte?“ Já, že jo. Na to mi řekla: „Ale to byste neměl.“ Chvilíčku se odmlčela, a pak dodala: „Víte co, klidně kuřte. Vám už zbývají jenom 2 životní radosti.“ Byl jsem tak opojen radostným odchodem z nemocnice, že jsem se zapomněl zeptat, kterou druhou radost měla na mysli. Pokud připustím, že jednou z nich je kouření, pak vlastně kouřím na lékařské doporučení. Ale po té druhé neustále pátrám. Když už si myslím, že jsem ji našel, tak se objeví nějaká nová, ještě úžasnější. A přitom těch minulých se nijak nevzdávám.

A také už mě několik mých známých, kterým dávám číst svoje hrubopisy a rád si od nich nechávám radit, říkalo, že věci, které píše jsou inteligentní a vyžadující od čtenáře, aby zapojil mozek, a to většinu lidí bolí. Tím prý moc čtenářů nezískám. Ať napíše něco o sexu ze svého života a budu mít čtenářů dost.

Korunu tomu dala moje šéfová (tedy vedoucí katedry), jen doufám, že tohle číst nebude, jinak by mě zabila, která mi jednou řekla: „Stuchlík, Vy jste chodící encyklopedie, vystudoval jste kde co, přečetl ještě víc, máte informace, o kterých většina lidí ani netuší, takže to, o čem píšete a vzájemné vztahy, jsou vám zcela jasné, ale normální člověk nemá šanci to do důsledku pochopit. Proč jednou nenapíšete něco jednoduššího, třeba o posteli.“

Předpokládám, že tou postelí měla na mysli něco jiného, než je zařízení určené ke spaní. A pokud je můj předpoklad správný, pak sex rozhodně není jednoduchou záležitostí.

Když si vše výše uvedené sloučím dohromady, tak jsem si řekl proč ne? Vezmu vybrané příběhy ze svého života, které budou mít společné téma, a na nich ukáži, že když k tomu člověk přistoupí opravdu poctivě a svědomitě, pak se vůbec nejedná o jednoduchou záležitost. Proto se dál budu věnovat PROMARNĚNÝM ŠANCÍM.

CHÝNOV

Když jsem studoval v Sezimově Ústí, tak jsem hrával i v tábořském amatérském divadle. A jedna z kolegyně z divadla, zhruba mého věku, bydlela v Chýnově. No a jednou jsem sháněl práci, nějakou brigádu na prázdniny, když přišla s tím, že místní JZD hledá pracovníky na letní montáž a rekonstrukci obilnářských výtahů. Vzal jsem to.

Pro ty, kdo neví, o co se jedná. Každé obilní silo má po své straně obilnářský výtah. Takovou šachtu jdoucí po boku sila zdola až nahoru. Dole se vyklopí z valníku nebo z korby nákladáku vymláčené obilí a výtah ho dopraví nahoru, kde je šnekovým dopravníkem rozváděno do jednotlivých komor sila. Uvnitř té šachty je ohebný pás, na kterém jsou našroubovány plechové kapsy, které nabírají a dopravují to obilí.

Oprava takového výtahu znamenala dole šachtu otevřít, odpojit náhon, ručně protáhnout pás kolem dokola, zkontrolovat ho a i kapsy. Dost často bylo zapotřebí celé kapsy vyměnit, nebo vypadlé šrouby nahradit, případně opravit samotný pás. A to člověk dělal, když stál dole v šachtě, kam prolezl montážním otvorem. Takže všechen prach, osiny a bordel, co se v šachtě za rok provozu nastřádal, na něj padalo. Sice jsem měl na sobě montérky, ale stejně to bylo naprosto všude. A úlomky osin, zvlášť v některých místech, jsou docela zážitek.

Není se tedy čemu divit, když jsem měl po šichtě, že jsem došel k té kolegyni domů a u nich na zahradě jsem se ze všeho nejdřív

v sudu dešťové vody a v lavoru umyl. Lidi, nedokážete si představit ten báječný pocit. Pokaždé jsem vstupoval do nirvány.

A když už jsem byl v tak báječném rozpoložení, tak jsem si vzal knížku a ve zbytku letního dne jsem si četl. Ona totiž bydlela hned vedle bývalé cihelny. Dnes už tam není, ale tehdy ještě z ní zůstala pec, sušárna a komín. Tak mi to jednou nedalo a na ten komín jsem si vylezl. Čekalo mě překvapení. Díra komínu měla nahoře asi 60 cm, ale stěny byly tlusté víc než metr. Dalo se tam krásně ležet, bez rizika, že do něj člověk spadne, s fantastickým výhledem do kraje. Kdo by odolal?

Hned první den, co jsem si tam takto v pohodě četl, přijeli místní hasiči, ať okamžitě slezu. A co tam vlastně dělám? Na moji odpověď, že si čtu, a že dolů nepolezu, se tvářili nevěřičně a poněkud nechápavě. Očekávali totiž, že jsem nějaký sebevrah. Po chvíli diskuze jeden hasič vylezl za mnou nahoru. Zjistil, že si opravdu jen čtu knížku a že nemohu do komína propadnout, a s ohledem na hromosvodové zakončení komínu, které tvořilo kolem jeho vrcholu takové nízké zábradlíčko, že jen těžko odtud mohu spadnout, když tam jen ležím. Tak mě požádal, abych byl opatrný, až polezu dolů a odjeli.

Až když jsem později dělal v chýnovské hospodě pingla, tak jsem se seznámil s místním předsedou MNV. Ten, když se dověděl, že jsem to byl já, tak mě nejdřív neskutečně seřval. Ale pak mi řekl, že obden mu někdo volal, že na komíně cihelny je nějaký sebevrah. Na to jeho odpověď zněla, že o něm vědí, a že nejsem sebevrah, ale jen náruživý čtenář.

Během oněch prázdnin jsem tam neležel denně. Někdy se stalo, že mě ona kolegyně vytáhla na procházku po okolí. Je tam spousta zajímavostí. Chýnovská jeskyně, lom na Pacově hoře, sádky a jiné. Hezký kraj. Při našich procházkách vždy dokázala najít nějaké místo v přírodě, kde byl naprostý klid, bylo tam příjemně a široko daleko nikoho, a ani nehrozilo, že by tam někdo zavítal. Tam si lehla v letních šatečkách a jen se přede mnou líně protahovala a převracela. Mívala i hezké spodní prádlo. Zřejmě si užívala krásného letního dne, nebo na něco čekala?

Potom, když se za celé léto z mé strany ničeho nedočkala, tak koncem srpna občas zaskočila za mnou na svobodárnu. Jednou, když všichni spolubydlíci odjeli domů, tak jsme skončili v mojí posteli.

Nevím, kdo ženám nakukal, že by se měly zajímat o to, co zajímá chlapy. Kolegyně místo toho, aby vyjádřila, co zajímá ji, tak se mě neprozřetelně zeptala, jaký je rozdíl mezi rychlým a pomalým reaktorem v jaderné elektrárně. To byla z její strany pěkná blbost. Protože vysvětlit někomu, kdo o jaderné fyzice nic neví, jak to je se štěpným materiálem, jaký je rozdíl mezi rychlými a pomalými neutrony, zabere spoustu času. Ani jsem to nedovykládal. Ale po 2 hodinách v mé posteli usnula a já šel spát do kolegovy.

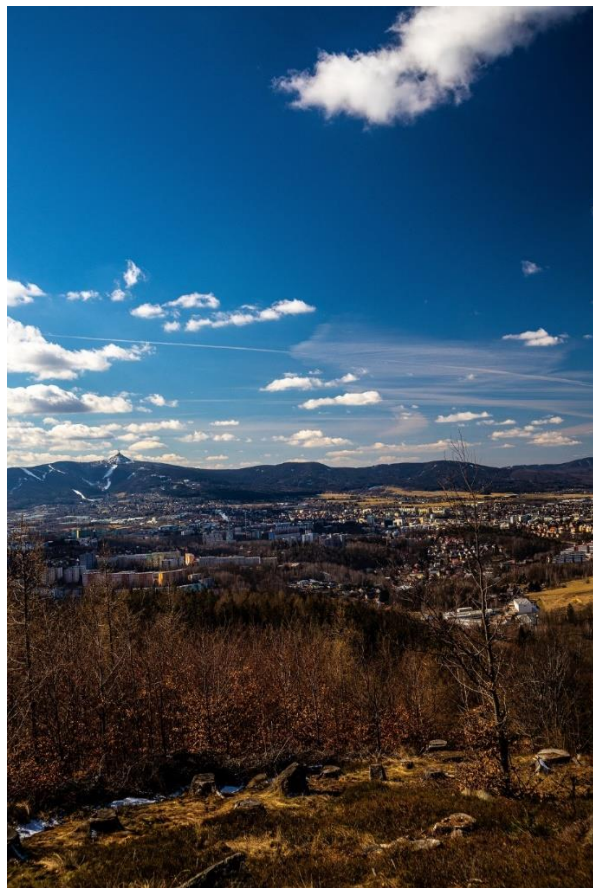
Pak se naše cesty rozešly. Každý jsme šli studovat na jinou Vysokou školu. Po nějaké době mě studia zavála do Prahy, kde jsem bydlel na Strahovských kolejích. V suterénu jednoho bloku bylo zrušené bývalé studentské divadlo, které jsem si zabral pro sebe. Měl jsem k dispozici několik šaten se sociálním zařízením, obrovský prostor hlediště, a sám jsem spával na jevišti v oponách. Skvělé místo i k mejdanům.

Ale také jsme s kamarády někdy vyráželi na lov holek, které bydlely na Strahově pár bloků od nás. Velmi dobrou pověst měly studentky jaderné fyziky, o kterých jsme říkali, že mají milou povahu. A jednou jsem na jejich koleji narazil na tuto moji bývalou kolegyni z tábořského divadla.

Od kamaráda jsem se dověděl, že ji také dobře zná. Prý má mimořádně milou povahu a nedá jen tomu, kdo si neřekne. A mě došlo, že jsem se dopustil kolosální chyby. Vysvětlil jsem jí rozdíl

v reaktorech tak špatně, že byla nucena jít studovat jadernou fyziku, aby to pochopila.

JEŠTĚD A OKOLÍ

Už od středověku se v okolí Liberce těží žula. Dodnes je kousek od něj obrovský činný lom. Jenže těch zaniklých lomů je kolem města velké množství. Dnes už se v nich netěží, jsou zarostlé, některé z nich

jsou zatopené, ale vždy se jedná o moc pěkná místa na pikniky uprostřed přírody.

Do jednoho takového jsme měli z koleje nejbliž. Když se sešlo strání k hospodě „Na rybníčku“, pak kolem zdi a plotu ZOO jsme dorazili k hospodě, která se jmenovala „Náš nový domov“, ale protože byla naproti pavilónu šimpanzů, tak jsme jí říkali „U opic“. Pak stačilo pokračovat údolím asi půl hodiny nahoru do Jizerských hor. A tam jeden z těch zatopených lomů byl.

Jenže, než se tam člověk dostal, tak procházel kolem dvou oblíbených hospod! Proto se není čemu divit, že jsme občas do lomu nedorazili. Ale i v takových případech se někdy stávalo, že si člověk užil divoké přírody vrchovatě.

Když se šlo od „Opic“ po chodníčku kolem ZOO, tak po levé straně byla asi 1,5 m vysoká zídka, která měla na straně ZOO výšku asi 2 m. A za ní v noci, kdy jsme se z hospody vracívali, spávaly lamy. Občas se stávalo, že někoho pochytily jezdecké choutky. Takže stačilo zídku přeskočit, stoupnout si rozkročmo nad spící lamu a lehce ji plácnout dlaní po hlavě. Lama se probudila, postavila na nohy a projížďka mohla začít. Jednou se také takto vracíme, když na Tona přišly choutky kovboje. Přeskočil zídku a na lusknutí prstu se drápal zpět, přímo neskutečnou rychlostí a vehemencí, s vytřeštěným zrakem. Ani jsme se nestačili zeptat, co se děje, když ze sebe vyrazil: „Ty kokos. Tam sú tygre!“

Jednou jsme zas byli „Na rybníčku“. Když zavřeli, tak jsme šli zpět na kolej. A někdo z nás si vzpomněl, že má hlad. Jenže všichni jsme byli na koleji vyjedení. K jídlu nikdo nic neměl. Ale hospoda dostala

svůj název podle toho, že je vedle ní opravdový rybníček. A na něm plaval pár labutí. Můj spolužák a dodnes skvělý kamarád, jinak známý písničkář, se rozhodl, že si jednu labuť chytí, a že si ji upečeme. V ten moment se nám to jevilo jako docela rozumný nápad. Dnes, když si to promyslím, mi to jako moc dobrý nápad nepřipadá. Jen tu labuť oškubat, to by bylo práce, o hromadě peří nemluvě. Nicméně, Venca nelenil a skočil do pramičky, která byla na břehu rybníčku vytažená na břeh. A jal se labuť pronásledovat. Řádně zabíral vesly, až do okamžiku, kdy se řetěz, na kterém byla uvázaná u stromu napjal. Pramička se na místě se škubnutím zastavila, ale Venca setrvačností pokračoval v předchozím pohybu. Moc krásně to šplouchlo a s velkým gejzírem vody. Jenže když už v té vodě byl, tak se tvrdohlavě držel svého záměru ulovit labuť. Zkusil je dohonit plaváním. Labuť se vždy jen ohlédly přes rameno, jak daleko za nimi je, a podle toho přizpůsobily svoji rychlost a směr plavby. Přeci jenom byly obratnějšími a rychlejšími plavci, takže nakonec zvítězily, když unavený Venca to vzdal a vylezl na břeh.

Ale příběh, který hodlám vyprávět, se odehrál v jiném opuštěném lomu. Ten byl kousek od konečné tramvaje v úbočí Ještědu. Tramvají jsme tedy dopravili vše potřebné pro piknik, pak si zahráli na šerpy a vše přenesli do lomu. Hromady jídla a pití. Všichni se rozeběhli po okolním lese, nasbírali dřevo, a protože jsme měli i sekery a pily, tak jsme nachystali hezkou zásobu na přikládání do ohně. Seděli jsme kolem ohníčku, hrálo se, povídalo a konzumovalo. A bylo nám fajn. Jenže poslední noční tramvaj odjížděla z konečné ve 23:30. Tzv. půlnoční rozjezd. Pak další jela až v 5:00 ráno. Někteří nás opustili,

aby stihli „půlnoční rozjezd“, ale pár nás zůstalo. Já jsem od začátku počítal s tím, že tam zůstanu do rána, takže jsem s sebou táhnul svůj spacák. Ten byl dárkem od otce, byl vojenský, oficírský, dekového typu. Byl teplý, měl maskování, které mě několikrát zachránilo před nepříjemnostmi, ale také byl velký a pohodlný.

Zbytek lidí, co zůstali, vybaven na noc nebyl. Počítali s tím, že u ohně vydrží v teple. Jenže Ještěd je vysoký. Takže v noci po jeho úbočí začal studený vzduch sjíždět dolů. Vytrvalci se začali choulit k ohni stále blíže. Až v jeden moment jednu naši kamarádku napadlo, že když mám tak velký spacák, že se do něj vejdem oba a pro jistotu přidáme i aktivní tělesné teplo. Já byl pro.

Rychle jsme se v mrazivém vzduchu svlékli a bleskem zajeli do spacáku. Pak nastala první fáze. Bylo zapotřebí se do sebe naskládat a proplést tak, abych dokázal spacák zapnout. Když se to podařilo, chtěli jsme přejít na tu druhou plánovanou fázi. Jenže i když to byl velký spacák, tak i po co neúčelnějším naskládání našich těl kolem sebe, dovoloval vzájemný pohyb tak o 1-2 cm. Ani na zasunutí to nepostačovalo. A i kdyby se nám to podařilo, tak co dál? Nezbylo nám tedy nic jiného, než vzájemné aktivní zahřívání vzdát a docela normálně se do rána vyspat.

Mě z této příhody vyplynula 2 ponaučení. Že nic není tak velké, jak se nám z počátku jeví. A že rakev si má člověk nechat až na úplný konec života, ale pro realizaci sexu, který k životu patří, je vhodnější volit větší prostor.